

CATHERINE
COOKSON

Äidin silmäterä

SAGA
EGMONT

CATHERINE
COOKSON

Äidin silmäterä

Catherine Cookson

Äidin silmäterä

Saga

Äidin silmäterä

Translated by

Inkeri Pitkänen

Original title

Hannah Massey

Copyright © 1964, 2019 Catherine Cookson and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726156256

1. e-book edition, 2019

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont,
www.egmont.com

KOTIINTULO

Rosie astui hitaasti ovesta lumen peittämälle kadulle ja pysähtyi hetkeksi nojaamaan kädellään seinään, jossa talon asukkaiden nimet olivat allekkain kolmessa rivissä. Äkkiä hän kuitenkin vetäisi kätensä pois ja työnsi sen taskuunsa kuin olisi tiedostanut jonkin likaisen läheisyyden ja lähti sitten verkkaisesti kävelemään katua alas.

Rosie oli kookas pitkäsäärinen tyttö, jonka kastanjanruskea, muodikkaan tuuheaksi leikattu tukka roikkui nyt latteina suortuvina molemmin puolin korkeita poskipäitä. Suuret, hieman vinot silmät olivat harmaanvihreät, suoralinjainen suu leveä, mutta muuten täydellisiä piirteitä häiritsi hivenen liian pitkä ja kapea nenä. Kaiken kaikkiaan Rosie näytti laihalta ja hontelolta. Polvipituisen ruskean takin leveä vyö riippui irrallaan selässä ja hän kantoi kädessään avointa koria. Hänen vaatetuksensa vaikutti koleaan säähän nähden sopimattomalta, aivan kuin hän olisi vain pikimmiten piipahtanut ostamaan jotain. Ja se hänen aikomuksensa ilmeisesti olikin.

Käveltyään neljän viktoriaanisen talon ohi, samanlaisten kuin se, josta oli lähtenyt, hän päätyi alueelle, jolla sijaitsi rivi kauppaliikkeitä. Ensimmäinen niistä oli leipurinliike, jonka hän ohitti edes vilkaisematta ikkunaan, mutta lihakaupan kohdalla hän pysähtyi hetkeksi ennen kuin jatkoi matkaansa. Hän ohitti myös apteekin ja pysähtyi vasta korttelin kulmassa olevan suuren tavaratalon edessä. Hän tutki ensin näyteikkunaa ennen kuin astui sisään. Siihen asti hän oli kävellyt verkkaisesti, miltei laiskasti

pitkin katua. Mutta samalla hetkellä kun hän astui liikkeen ovesta sisään, hänen käytöksensä muuttui. Pysähtymättä yhdenkään tiskin kohdalle hän kiersi myymälän ympäri nopeasti ja pujahti sivuovesta takaisin kadulle. Ja siinä samassa hän sai jalat alleen ja pyrähti juoksuun.

Katu aukeni vilkasliikenteiselle valtaväylälle, mutta Rosie ylitti sen Lontoon vilinään tottuneen henkilön varmuudella. Toiselle puolelle ehdittyään hän poikkesi sivukadulle ja kiiruhti eteenpäin, ei enää juosten mutta ripeästi kävellen. Kymmenen minuuttia myöhemmin hän pysähtyi pienen panttikonttorin eteen ja veti syvään henkeä ennen kuin astui sisään.

Liikkeessä ei ollut muita kuin tiskin takana seisova mies. Tämä oli viisissäkymmenissä ja näytti ympäristöön nähden harvinaisen siistiltä. Panttikonttorit olivat yleensä pölyisiä paikkoja, sellaisetkin kuin tämä, jossa sentään myytiin uutta tavaraa, kuten hopeaa ja harvinaista posliinia. Ympäristön patina tuntui jotenkin tarttuvan panttikonttoreiden työntekijöihin, mutta tämän miehen hymykin näytti puhtaalta ja säteilevältä.

”Hyvää huomenta, neiti”, mies tervehti.

”Huomenta”, Rosie vastasi käheällä, miltei karhealla äänellä, aivan kuin hänen kurkkunsa olisi ollut kipeä tai suu kuiva.

”Mitenkähän voisin palvella?” mies kysyi.

Rosie kaivoi takkinsa ainoan taskun pohjalta sormuksen ja pani sen tiskille.

Mies ei koskenut heti sormukseen vaan katsoi Rosieen. Hän näki tämän nielaisevan kahdesti ja jäi odottamaan vastausta.

”Voisinko... voisinko saada tästä kymmenen puntaa?”

”Kymmenen puntaa!” Miehen kulmakarvat kohosivat. Hän otti sormuksen käteensä ja tarttui pieneen mustaan luuppiin. Kun hän hetken kuluttua katsoi uudelleen

Rosieen, hänen ilmeensä oli muuttunut, aivan kuin hän olisi havainnut miellyttävän tuntuksessa asiakkaassa jotain epäilyttävää. "Jaa, ettäkö kymmenen puntaa?" mies toisti, ja Rosie nyökäytti päätään.

Mies katsoi sormusta uudelleen, itse asiassa hän tuijotti sitä niin pitkään, että Rosie tunsu vanhenevansa sinä aikana.

"Kyllä." Mies päästi pitkän huokauksen. "Toki voin antaa teille tästä kymmenen puntaa. Saisinko kuittauksen?" Mies ojensi Rosielle kirjan ja kynän. Kynä putosi tiskille ja mies pyysi anteeksi kömpelyyttään, vaikka kumpikin tiesi, että kynän oli pudottanut Rosie. Kirjoitettuaan nimensä kirjaan Rosie ojensi sen takaisin miehelle. "Rosie Massey", mies luki ääneen ja huomautti sitten lempeästi: "Unohditte osoitteen, neiti."

Rosie tuijotti kirjaa muutaman sekunnin ennen kuin raapusti siihen uudelleen. Mies katsoi kirjaa. "Brampton Hill kahdeksan... Brampton Hill?" Mies kallisti päänsä savun tummentamaa kattoa kohden ja mumisi: "En oikein muista..."

"Se on esikaupunkialueella. Lewishamin suunnalla..."

"Ahaa." Mies nyökkäsi ja hymyili, asetti sitten sormuksen takanaan olevalle lasihyllylle ja otti pöytälaatikosta nipun uusia seteleitä. Irrotettuaan kumilenkin nipun ympäriltä hän laski tiskille kymmenen seteliä.

Rosie taittoi setelit kaksin kerroin ja puristi rahat kouraansa. "Kiitos ja näkemiin."

"Odottakaa... haluatteko kuitin?"

"Ai niin, kuitti." Kuitin kirjoittaminen tuntui Rosiesta vievän ikuisuuden. Vihoin mies ojensi sen hänelle hymyillen ystävällisesti.

"Kiitoksia." Rosie nyökkäsi vastaamatta miehen hymyyn.

"Kiitos *teille*", mies painotti viimeistä sanaa.

Rosie tiesi miehen katsovan hänen peräänsä, kun hän käveli ovelle. Hänen jalkansa vapisivat ja piikkikorkoiset kengät horjahtelivat. Kadulla hän pysähtyi ja katsoi ensin oikealle, sitten vasemmalle ja lähti taas kiiruhtamaan nopeasti pääkadun suuntaan, mutta nähdessään kulmauksessa taksin tulevan kohti hän pysäytti sen.

"Voisitteko viedä minut King's Crossille?"

"Totta kai, neiti."

"Ehtisinkö sinne vähän ennen yhtä? Juna lähtee tasan yhdeltä."

"Jaa, kello on nyt kymmenen yli kahdentoista... Mikä ettei, jollemme juutu liikennepuuhkaan. Hypätkää kyytiin."

Taksissa Rosie istui tikkusuorana ja puristi molemmin käsin sylissään olevan korin kahvaa.

Kun auto pysähtyi kolmannen kerran liikennevaloihin, Rosie nojautui eteenpäin ja kysyi: "Ehdimmekö me varmasti?"

"Jaa mitä?"

"Ehdimmekö ajoissa?"

"Totta kai, aikaa on reilusti. Ollaan perillä ainakin parikymmentä minuuttia etuajassa."

Rosie istui taas selkä suorana ja tuijotti silmiään räväyttämättä edessään näkyvää jatkuvaa vilskettä.

"No niin, perillä ollaan", taksimies sanoi. "Mitäs minä sanoin!"

Kadulla Rosie epäröi antaisiko miehelle šillingin vai kaksi juomarahaa... Hän päätyi kahteen. Rahat riittivät kyllä.

Hän oli astumaisillaan aseman sisääntuloaulaan, kun taksimies huusi hänen peräänsä: "Korinne jäi, neiti!" Mies heilautti päätään takapenkkiin päin. Rosie painoi päänsä ennen kuin juoksi takaisin, kiskaisi auton oven auki ja sieppasi korin.

Lippuluukulla hän sanoi: "Menolippu Newcastleen, kiitos."

Ja taas hän juoksi, puikkelehti tungoksen läpi kohti asemalaituria. Puomin edessä hän kysyi lipunleimaajalta: "Miten kauan lähtöön on aikaa?"

"Kymmenen minuuttia", leimaaja vastasi.

Rosie sieppasi lipun takaisin ja selitti: "Viivyn vain sekunnin" ja juoksi takaisin sisään, meni naistenhuoneeseen ja pujahti vessaan. Hän odotti hetken ennen kuin jätti korin pöntön viereen ja kiiruhti ulos.

Hän oli kävelemässä odotushuoneen poikki, kun joku huusi hänen takanaan: "Hei, tämä unohtui!" Siivooja seisoikäymälän ovella pölyhuisku toisessa kädessä ja kori toisessa.

Rosie huoasti ja palasi ottamaan korin naiselta. "Kiitos", hän sanoi lyhyesti.

Lähestyessään junaa hän piti koria vinossa, ettei kukaan huomaisi sen olevan tyhjä.

Hän käveli vaunun käytävää päästä päähän löytämättä istumapaikkaa. Hän oli arvannut, ettei löytäisi sellaista enää tähän aikaan. Mutta väliäkö sillä. Junan nytkähtäessä liikkeelle Rosie nojautui seinää vasten, sulki silmänsä ja antoi lihastensa rentoutua.

"Suokaa anteeksi." Sanat saivat Rosien avaamaan silmänsä ja väistymään matkalaukkua kantavan miehen tieltä, mutta kun mies laski laukun maahan ja jäi seisomaan Rosien viereen hymy naamallaan, tämä siirtyi pois ja käveli seuraavaan vaunuun.

Vasta Doncasterissa Rosie löysi istumapaikan. Korin nostaminen tavaratelineelle herätti vastapäätä istuvien kahden miehen ja yhden naisen huomion. Tuon tuosta naisen katse hakeutui matkalaukkujen välissä nököttävään koriin ja laskeutui sitten automaattisesti kalpeakasvoiseen, vaaleatukkaiseen, pitkäsääriseen tyttöön. Tyttö ei tuntunut sellaiselta, joka matkustaisi halvan koripahasen kanssa.

Durhamissa Rosie jäi vaunuosastoon yhden ainoan matkustajan kanssa, ja koska tämä oli mies, hän meni käytävään ja tuijotti ulos ohikiitävään pimeyteen.

Ennen Newcastleen saapumista mies poistui vaunuosastosta, ja ohittaessaan Rosien hän katsoi tätä avoimen uteliaasti. Tyttö matkusti tyhjän korin kanssa, ilman hattua ja käsilaukkua... eihän kukaan naisihminen matkustanut tavallisesti minnekään ilman käsilaukkua.

Juuri ennen Newcastleen tuloa Rosie silppusi panttikuitin vessanpönttöön, ja poistuessaan junasta hän jätti korin hyllylle.

Taas hän riensi miltei juoksujalkaa, tällä kertaa kohti kaupungin keskustaa. Kirkkaasti valaistut kaupat olivat jo kiinni, ja sekin ainokainen, joka perjantaisin oli myöhään auki, oli sulkemassa oviaan Rosien ehtiessä paikalle.

"Kello on viittä vaille, neiti. Ollaan juuri sulkemassa", ovimies sanoi.

"Voi odottakaa vielä hetki, kipaisisin vain ostamassa matkalaukun."

"No olkoon menneeks sitten." Miehen ystävällinen ääni ja leveä pohjoisen murre viestittivät Rosielle, että hän oli tullut kotiin.

Tiskillä, Rosien oikealla puolella, oli rivi matkalaukkuja. Hän tarttui yhteen niistä, krokotiilikuvioiseen, tekonahkaiseen laukkuun, ja ojensi saman tien rahat tiskin yli. "Otan tämän. Missähän päin hatut ovat?"

"Alimmassa kerroksessa, neiti."

Hattuosastolla Rosie vilkuili nopeasti ympärilleen kunnes hänen katseensa osui harmaaseen huopahattuun. Hän otti sen ja pani päähänsä tuskin vilkaisten peiliin ja sanoi: "Otan tämän." Hinta oli kaksitoista šillinkiä ja yksitoista pennyä.

Kääntyessään portaikkoa kohden hän huomasi ilmoituksen "Alennustiski". Sen vieressä seisoj mallinukke

yllään kolmiosainen hiilenharmaa, vaaleanpunaisella punosnauhalla kantattu kävelypuku. Se näytti eksoottiselta eikä ilmeisesti siksi ollut kaikkien mieleen. Hintaa oli alennettu kolme kertaa. Ensimmäinen hinta oli kolmetoista guineaa. Se oli pyyhitty yli ja alle oli merkitty kymmenen guineaa, sitten kahdeksan, ja nyt musta teksti ilmoitti hinnan kutistuneen viiteen guineaan.

Rosie katsoi vieressään seisovaan myyjättäreeseen. "Mitä kokoa tämä on?"

Ennen kuin tyttö ehti tarkistaa koon hameen vyötärönauhasta Rosie tokaisi: "Otan tämän."

"Ette ehdi sovittaa sitä."

"Ei se mitään."

"Tämän hintaisena sitä ei voi vaihtaa."

"Tiedän."

Tytttö hymyili riisuessaan puvun mallinuken yltä. Varmasti tämä silti sopii teille", hän vakuutti kohteliaasti.

Ojennettuaan rahat tytölle Rosie pani paketin matkalaukkuun, ja kun hän oli poistumassa kaupasta, ovimies huomautti maireasti hymyillen: "Saitte näköjään haluamanne, neiti."

"Niin sain", Rosie sanoi vastaamatta miehen hymyyn.

Hän lähti takaisin keskusasemalle, tällä kertaa kiirehtimättä. Hän poikkesi ravintolaan teelle, osti sanomalehden ja pyysi lippuluukulla menolipun Fellburniin. Sormuksesta saaduista kymmenestä punnasta sekä yhdestä, ennestään hänen taskunsa pohjalla lojuneesta punnan kolikosta, oli jäljellä enää muutama šillinki. Mutta sillä ei ollut väliä, hänhän oli jo miltei kotinurkillä.

Puoli tuntia myöhemmin hän astui junasta Fellburnin asemalla ja hivuttautui väkijoukon lävitse ulos viuhuvaan, kasvoja piiskaavaan räntäsateeseen. Vielä yksi tehtävä, ja sitten hän voisi mennä kotiin.

Rosie lähti kävelemään pitkin Marlborough Roadia, koska se kiersi suurimman osan kaupunkia suurine ostoskeskuksineen. Vielä näinkin myöhään kadut olisivat tulvillaan väkeä, sillä perjantai oli palkkapäivä niin kaivoksissa kuin tehtaissa. Ja vaikka kaupat olivatkin jo kiinni, baarit ja klubit olivat edelleen auki, ja varsinkin klubeissa oli perjantai-iltaisina täysi meno päällä, eikä Rosie halunnut törmätä nyt yhteenkään ihmiseen.

Viimein hän tuli puiston laitaan ja ohitti Brampton Hillille johtavan tienhaaran. Koko Fellburnin eliitti, tai se vähä mitä siitä oli jäljellä, asui Brampton Hillillä.

Panttikonttorissa hän oli ilmoittanut osoitteekseen Brampton Hill kahdeksan. Miksi ihmeessä juuri kahdeksan? Kai siksi, että hän oli koko ikänsä kuullut puhuttavan nimenomaan siitä talosta. Seuraavaksi hän ohitti katolisen kirkon ja luostarikoulun, jota hän oli käynyt viisitoistavuotiaaksi asti. Sitten hän ylitti kadun ja kääntyi puistokujalle. Hän oli pelännyt puistokujaa viime vuosiin asti, mutta ei pelännyt enää. Mitä pelkäämistä siinä oli? Se oli vain pelkkä oikotie tehtaan ja rautatien sivuhaaran välissä. Ja pimeys? Sekään ei tuntunut enää pelottavalta, se oli vain jotain, johon saattoi joskus eksyä...

Kuja päättyi aavalle maalle. Kerran tai pari Rosie oli vähällä liukastua lumessa korkeakorkoisissa kengissään, mutta hän piti koko ajan katseensa suunnattuna kaukana häämöttävään katulampun valoon. Ehdittyään lampun luo hän pysähtyi tähyämään lumen peittämiä rakennusjätekasoja. Hän poimi kasasta kiven ja punnitsi sitä kädessään. Kivi oli liian kevyt. Etsittyään hetken hän löysi röykkiöstä tiiliskiven ja kohta toisen samanlaisen. Hän avasi matkalaukun, otti esiin sanomalehden ja kääri tiilet siihen. Sitten hän asetti kivet laukun pohjalle ja pani pukupaketin niiden päälle.

Räntäsade oli muuttunut vedeksi. Sade piiskasi hänen kasvojaan niin että hän tuskin näki eteensä, mutta umpisokeanakin hän olisi löytänyt tien Grosvenor Roadille.

Grosvenor Roadin talot olivat suuria, iän patinoimia rivitaloja, jotka näyttivät jopa likaisen sohjon peittäminäkin säädyllyisiltä ja arvokkailta. Ikä yksin ei ollut syynä näihin ominaisuuksiin; talojen julkisivut oli rakennettu viime vuosisadan mallin mukaisiksi. Kunkin asunnon edessä oli rautakaiteen ympäröimä puutarhapläntti ja ulko-ovelle johti neljä porrasaskelmaa. Numero 49, kolmas asunto kadun päästä, poikkesi muista siinä, että sen portaat oli muurattu okranpunaisista tiilistä. Ylimmällä askelmalla Rosie nojautui hetkeksi ovenpieltä vasten vetämään henkeä ja kokoamaan itsensä pystyäkseen sanomaan kaiken sen mitä oli harjoitellut junassa. Mutta kuullessaan oven läpi karskien äänten sorinan ja remakat naurunpurskahdukset hän tiesi todella tulleensa kotiin. Hän oikaisi selkänsä ja soitti ovikelloa.

ENSIMMÄINEN OSA

ROSIE

PERJANTAI

Kun ovi avautui ja Rosie näki edessään veljensä Jimmyn, hän ei saanut sanaa suustaan. Jimmykään ei heti tunnistanut sisartaan, sillä hänen pitkänhuiskea olemuksensa hämärsi eteisestä tulvivan valon.

"Niin? Mitä..." Samassa Jimmy kumartui eteenpäin, vetäisi kiivaasti henkeä ja kuiskasi: "Hyvät hyssykät! Oletko se sinä, Rosie?"

"Minähän tässä, Jimmy."

Rosie astui eteiseen. Käsi yhä oven kahvalla ja toinen Rosien olkapäällä Jimmy mylväisi jylisevällä äänellä: "Hoi kaikki, tulkaas katsomaan kuka täällä on!"

"Mitä nyt? Mitä sinä..."

"Herranen aika! Ei ole totta!"

"Rosie!"

"Mistä sinä siihen tupsahdit?"

"Rosie... Voi Rosie."

Eteinen oli nyt tulvillaan väkeä, kookkaita miehenköriläitä, joukossaan vain yksi nainen, muhkean kokoinen hänkin. Nainen lähestyi Rosieta kuin unissakävelijä, silmät ammollaan, kaappasi sitten tytön syliinsä ja huudahti itku kurkussa: "Voi Rosie! Rosie tyttöseni!"

Rosie ei pystynyt puhumaan, sillä hän ei kyennyt hengittämään äitinsä tiukassa syleilyssä, mutta hän kätki kasvonsa lämpöistä, pulleaa olkapäätä vasten, kunnes Hannah Massey huusi ympärillään toljottaville pojilleen: "Mitä me tässä seisotaan kuin pystyyn kuolleet puupötkkelöt! Mars sisälle lämpimään joka iikka... Ei, mutta

tyttöparka, sinähän olet litimärkä. Herra paratkoon, oletko kävellyt koko matkan asemalta tänne?”

”En ehtinyt bussiin.”

”Miksi et sitten ottanut taksia?”

”Halusin haukata raikasta ilmaa. Junamatka oli todella rasittava.”

”Voi lapsikulta...” Rosie oli jälleen äitinsä sylissä, mikä sai yhden pojista huudahtamaan leikillisen ivallisesti:

”Paras totella äitimuoria, jätkät. Siis peremmälle, jätkät, niin kuin olisitte jo!” Hän laski suuret kouransa Hannahin ja Rosien olkapäille ja työnsi molemmat naurun ja lörpötyksen säestäminä eteisaulasta olohuoneeseen.

”Kas niin, riisuhan takkisi.” Hannah kiskoi takin tyttärensä yltä ja pysähtyi sitten hämmästyneenä tutkimaan häntä.

Rosie yritti häkeltyneenä vetää virttynyttä villapuseroa kutistuneen hameensa suojaksi. ”En ehtinyt vaihtaa vaatteita”, hän selitti kasvot punoittaen. ”Päätin lähteä hetken mielijohteesta. Tavarani tulevat perästäpäin.”

”Sinussa ei ole ainesta pitämään lämpimänä edes rottaa, ei vaatetuksen puolesta eikä muutenkaan. Eihän sinulla ole yhtään lihaa luittesi päällä.” Hannah tunnusteli Rosien käsivarsia. ”Ja olet valkoinen kuin lakana. Et kai ole kipeä? En ole kuuna päivänä nähnyt sinua tuon näköisenä.”

”Olen potenut flunssaa.”

”Jotain sinä taatusti olet potenut, sen näkee sokeakin! Olet kuin haamu. Tuulenhenkäyskin lennättäisi sinut kumoon. Tule istumaan tänne tulen ääreen, niin tuon sinulle syötävää.” Hannah lähti taluttamaan Rosieta kuin vanhusta tai invalidia ja kysyi samalla: ”Kuinka pitkään meinaat viipyä?”

”Niin... ehkä viikon verran.”

”Viikon! Mikäli minusta riippuu, niin viivyt paljon pitempään. Odotas kun isäsi näkee sinut... hän riemastuu

ikihyviksi, se on varmaakin varmempaa!”

Hannah Massey istutti tyttärensä suureen nojatuoliin roihuavan takkatulen ääreen ja katseli tätä hetken aikaa äänettömänä, suuret kasvot hellyydestä pehmenneinä. Sitten hän taputti lempeästi valkoista poskea ja kääntyi liikuttuneena pois.

Pojat olivat katselleet kohtausta sivummalta, mutta äitinsä poistuttua he kokoontuivat Rosien ympärille ja laskivat leikkiä tämän kustannuksella niin kuin aina ennenkin. Rosie kosketti vuorotellen jokaista veljeään ja nämä rutistivat häntä suurilla kourillaan. Veljien avoin hellyys kuristi Rosien kurkkua ja sai hänen silmänsä sumenemaan.

Yhdeksästä elossa olevasta veljestään Rosie tunsi parhaiten nämä neljä. Jimmy, joka oli avannut hänelle oven, oli 33-vuotias ja kotona olevista vanhin. Hän oli pitkä, tumma ja komea. Arthur oli kolmenkymmenen, pitkä hänkin, mutta ei niin roteva kuin Jimmy. Arthurin tukka oli samanvärinen kuin Rosien, hivenen tummempi vain. Shane puolestaan oli 28-vuotias, pitkä, luiseva ja laiha, ja ulkonäöltään kuin ilmetty isänsä.

Barny oli Hannah Masseyyn synnyttämistä yhdestätoista pojasta nuorin. Barny oli 26-vuotias ja niin Rosien näköinen, että heitä olisi voinut luulla kaksosiksi, vaikka Rosie oli kolme vuotta nuorempi.

Rosien katsellessa veljiään näistä huokuva lämpö tuntui hänestä lähes kestävämmältä. Kaksi vuotta sitten veljet olivat kiusoitelleet ja hemmotelleet siskoaan... ja olleet hänestä ylpeitä. Ylpeitä! Hänestä! Mutta siihen aikaan Rosie oli hiljaa mielessään pitänyt heitä kömpelöinä, ahdasmielisinä tomppeleina ja halunnut päästä pakoon heidän idioottimaisia naurunremahduksiaan, joita typerinkin vitsinpoikanen oli synnyttänyt. Silloin veljet olivat olleet Rosien mielestä rahvaanomaisia ja karkeita,

vailla vähäisintäkään hienostuneisuuden häivää – Luoja suokoon sen hänelle anteeksi, hän ajatteli nyt katuvaisena. Kuinka ihmeessä hän oli voinut ajatella veljistään sillä tavalla! Nyt se tuntui täysin käsittämättömältä.

Barny tunnusteli paksuilla, karheilla sormillaan Rosien rannetta ja huomautti: ”Jukra, sinähän olet laihtunut ihan kamalasti. Olet kuin halkaistu aidanseiväs!”

”Eihän Rosie koskaan ole lihava ollutkaan, vai mitä?” Arthur pukkasi hellästi sisartaan. ”Eivätkös kaikki rotuuksilöt ole solakoita?”

”Miksi et ole kertonut meille asioistasi?” Shane katsoi siskoaan tuuhearipsiset silmät sirrillään kasvoissa, jotka olivat yhtä irlantilaiset kuin hänen nimensä. ”Onko jokin muukin ollut pielessä... ennen sitä flunssaa, meinaan?”

”Ei. Kyllä tämä kaikki on flunssan syytä.”

”Sen syytä se on, tiedän kyllä.” Jimmy nousi pystyyn ja oikaisi solmiotaan. ”Se pöpö nujertaa kenet tahansa. Se riehuu ihan hulluna täälläkin päin. Vain muutama päivä sitten olin itsekin sen kourissa. Perhana sitä ripulia ja oksentelua!”

”Siivoa suusi, Jimmy!” Hannah tiuskahti marssiessaan huoneeseen täyteen lastattu tarjotin käsissään. ”Tässä talossa ei enää kiroilla, muista se!”

Miehet katsoivat huvittuneina toisiaan, sitten Barny ja Shane huusivat yhteen ääneen: ”Kuulitko, Rosie?” ja Jimmy kuiskasi vaivihkaa sisarelleen: ”Noituminen on nyt loppu tässä huushollissa, ettäs tiedät. On kuulemma elettävä hynttyittemme mukaisesti.” Jimmy nykäisi siistin nailonpaitansa rinnusta. ”Kirosanat ovat per-, tai siis peruuttamattomasti tabu!”

”Jimmy!”

”Hyvä on, äiti. Uskotaan, uskotaan.”

Hannah Massey katsoi syyttävästi Jimmyä samalla kun komensi Shanea hakemaan uunista paistivuoan. ”Äläkä

sitten läikytä sitä!”

”Selvä, kapteeni.” Shane teki asennon, nosti käden ohimolleen, iski silmää Rosielle ja marssi ryhdikkäästi kohti keittiötä. Ele sai muut veljekset purskahtamaan nauruun ja toi kireän hymyn Hannahinkin huulille. Sitten hänen kasvonsa pehmenivät ja hän sanoi Rosielle: ”Katso nyt, ei noita koltiaisia paranna mikään eikä kukaan. Ei ne ikinä opi mitään. Pelkkää muskelia ne on koko sakki. Mikään mahti maailmassa ei pysty takomaan niiden kalloon ihmistapoja, se on vissi se!”

Rosie hymyili heiveröisesti ja pudisti päätänsä. Ja Hannah jatkoi: ”Voi hyvä ihme sentään, jos olisit ilmoittanut tulostasi, olisin pannut pystyyn kunnon kekkerit.”

”Joo, taatusti olisit.” Arthur nyökkäsi Rosielle silmät tuikkien. ”Ja me jätkät oltaisiin jouduttu olemaan varpaisillamme koko ajan. Ensin olisi pitänyt siivota ja kuurata joka nurkka ja sitten istua täällä jäykkinä kuin muumiot odottamassa tuloasi, niin kuin viime kerrallakin. Muistatko, Rosie?” Arthur naurahti sisarelleen. ”Oltiin koko porukka kuin Madame Tussaudin vahanuket, kaikki täydessä tällingissä. Tässä on ainakin yksi, joka on hyvillään siitä, että tulit yllättäen.”

”Missä muuten tavarasi on?” Barny hoksasi. ”Jos ne on asemalla, käyn pyytämässä naapurin Philiä hakemaan ne autolla.”

”Niin, tosiaan.” Hannah painoi Rosien istumaan pöydän ääreen ja katsoi tätä kysyvästi silmiin. ”Aioin juuri kysyä samaa. Ovatko ne asemalla?”

Rosie tarttui veitseen ja haarukkaan. ”Tuota... ne tulevat perästä. Lähdin hetken mielijohteesta, heitin vain muutaman kapineen laukkuun.”

”Mutta... missä sinun hieno matkalaukkusi on? Tuo hirvitys eteisessä, miksi sinä tuollaisen kanssa matkustat?

Hieno laukkusi ruhjoutuu piloille rahtikuljetuksessa.
Tiedäthän millaista rautateillä on.”

”Ja aattele, äiti maksoi siitä laukusta yhdeksän puntaa ja kymmenen šillinkiä.” Arthur nojautui pöydän yli ja matki äitinsä ääntä. ”Et enää kuuna päivänä saa minulta lahjan lahjaa, muista se!”

Hannah tönäisi Arthuria ja huusi sitten koko porukalle:
”Pankaa töpinäksi nyt, ettekös te olleet juuri lähdössä?”

”Muori on työntämässä meitä pellolle”, Shane motkotti veljilleen. ”On perjantai ja se on saanut meidän palkkarahat kouraansa, joten nyt me saadaan painua hiiteen. Nyt kun sillä on Rosie, me ei olla enää minkään väärtejä. Äidistä on yhdentekevää vaikkei meistä näkyisi hiuskarvaakaan, paitsi perjantai-iltaisin. Silloin me ollaan kyllä tervetulleita kotiin.” Shane läpsäytti säärtään ja esitti pienen tanssin, mikä sai muut veljekset taputtamaan käsiään.

Piittaamatta Shanen irvailusta Hannah istahti pöydän ääreen vastapäätä Rosieta ja totesi kuivasti: ”Saisivat mokomat hävetä koko joukko! Arvaa mimmoisia summia olen noihin koltiaisiin tuhlannut,” hän nyökkäsi Rosielle. ”Takapaisteja, kermavanukkaita, vaatteita viidestätoista kahteenkymmeneen guineaa nokkaa kohden. Entäs paidat, yli kaksi puntaa kappale. Arvaa vain, onko rahoista paljonkaan jäljellä sen jälkeen, kun laskut on maksettu?”

Pojat ottivat vinkistä vaarin ja alkoivat yhdestä suusta hoilata: ”Kerro taas se vanha tarina, vanha tarina, vanha...”

”Lopettakaa heti tuo joikuminen!” Hanna kivahti.
”Mouruatte kuin kollikissat vailla häivääkään nuottikorvasta! Pystytte laulamaan kutakuinkin nuotilleen vain silloin, kun olette umpikännissä... No niin”, Rosie tiesi kokemuksesta, että äidin äänensävy panisi pisteen poikien karkealle leikinlaskulle.” Alkakaahan laputtaa siitä. Tahdon jutella kaikessa rauhassa tyttöni kanssa.” Hannah iski silmää Rosielle.

"Älä nyt, äiti. Mikä hoppu meillä on? Isäkin tulee näillä minuuteilla." Jimmy katsoi rannekelloaan. "Haluan nähdä isän ilmeen, kun se näkee Rosien." Jimmy hymyili sisarelleen ja Rosie pakottautui hymyilemään takaisin.

"Minä myös", Barny ilmoitti. "Isä on takuulla kuin seitsemännessä taivaassa. Hei, me jäädään kaikki odottamaan. Yritä sinä vain pysyä nahoissasi, muoriseni." Barny heilautti kättään Hannahin suuntaan. Tämän ilme muuttui uhkaavaksi ja hänen päänsä painui alas kuin raivostuneella härällä. Mutta ennen kuin Hannah ehti tehdä enempää, takaovi kolahti. Siinä samassa Shane syöksähti vetäisemään Rosien pystyyn ja kuiskasi: "Mene oven taakse piiloon!"

"Niin juuri, nopeasti nyt!" Hannahin kasvot kirkastuivat taas, ja hän nousi tuolista.

"Hannah!" Miehen ääni kajahti keittiöstä, ja Hannah huusi takaisin: "Tulen ihan heti."

"Missä ne hiivatin tohvelit ovat?"

"Kuulitko, muori?" Barny kuiskasi Hannahille. "Isä kirosi, se sanoi hiivatti."

"Suu tukkoon, poika, tai minä sinulle hiivatit näytän... Hys, hiljaa nyt joka iikka! Älkää olko noin syyllisen näköisiä." Hannah kätki Rosien oven taakse ja huusi sitten: "Löysitkö ne?"

"En, enkä rupea etsimäänkään." Raskaat askeleet lähestyivät olohuonetta ja Broderick Massey astui ovesta murahtaen: "Jos haluan ne pahuksen tohvelit jalkaani, sinun tehtäväsi on tuoda ne minulle."

Hannah puuhaili pitkän pöydän ääressä selin mieheensä. Hän sieppasi mausteikosta pippuripullon ja tutki sen sisältöä valoa vasten. "Kuulehan, jos saisin esittää kolme toivomusta, niin arvaa mitä ne olisivat."

Broderick pysähtyi niille sijoilleen ja katsoi poikiaan, jotka häkeltyneen näköisinä seisoivat hänen ympärillään.

Sitten hän siirsi katseensa vaimonsa kumartuneeseen selkään ja paksuun takalistoon ovela tuike silmissään, ja harmaan pölyn peittämille kasvoille levisi virnistys. Hän vinkkasi silmää Jimmille ennen kuin istuutui takan eteen ja sanoi: "Jassoo, annas kun mietin. Viime kerralla kun kysyit samaa, toiveesi koski sadan punnan leninkiä. Muistatteko, pojat?" Broderick vilkaisi olkansa yli poikiinsa, jotka hymyilivät huvittuneina. "Sitä edellisellä kerralla toivoit pyykkilinkoa. Muistatko?" Broderick nykäisi leukansa ylös, ja hänen aataminomenansa tanssi löysän kaulanahan alla. "Ja sitä edellisellä kerralla toivoit sähkövatkainta. Herra varjele, sähkövatkain! Muistatteko pojat millaisen hässäkän se härveli aiheutti? Äitinne ei pystynyt sen jälkeen vatkaamaan lusikallistakaan kipeytyneen ranteensa takia."

Miehet hohottivat nyt täyttä kurkkua, mutta Hannah seiso i edelleen selin pöydän ääressä ja sanoi tyynesti: "Jos saisin toivoa kolmea asiaa, Broderick Massey, ensimmäinen niistä olisi, että näkisin tyttäreni täällä, tässä huoneessa... Seuraavaksi toivoisin..." Hannah oikaisi selkensä, otti suuren veitsen ja sahasi muhkean viipaleen leivästä ennen kuin jatkoi: "Seuraavaksi toivoisin, että näkisin tyttäreni nyt heti, tänä iltana. Ja..."

Ennen kuin Hannah ehti kolmanteen toiveeseensa, Broderick hypähti pystyyn ja tuijotti vaimoaan, joka oli pyörähtänyt ympäri ja huusi säteilevä hymy kasvoillaan: "Ja kolmas toiveeni on, että tyttäreni..."

"Lopeta nainen! Sano suoraan. Onko Rosie tulossa kotiin?"

Veljekset nauroivat nyt täyttä kurkkua kuin pikkupojat onnistuneelle kepposelle.

"Saattaa olla. Saattaapa hyvinkin olla." Hannah katsoi laihaa, jänteikästä miestä, joka näytti suorastaan ruipelolta vaimonsa muhkean olemuksen rinnalla. Hän

tarttui Broderickin olkapäähän, kiepsautti tämän ympäri ja osoitti avointa ovea.

Broderick vilkaisi pikaisesti vaimoaan ja asteli sitten hitaasti ovelle, kiskaisi sitä, ja seuraavassa hetkessä hän oli sylikkään Rosien kanssa.

Broderick rutisti tyttärtään hetken äänettömänä, sitten sanat alkoivat vyöryä hänen suustaan. "Oi Rosie! Tuhannen tulimmaista, Rosie! Kolme toivomusta, kolmetuhatta toivomusta, ja jokainen niistä, että Rosie olisi tänä iltana kotona! Voi tyttö. Oma tyttöseni." Broderick työnsi Rosien kauemmaksi, katseli tätä hetken aikaa tutkivasti ja tokaisi sitten kummastuneena: "Sinähän olet laiha kuin riuku!"

"Hän on potenut flunssaa", Hannah ehätti sanomaan.

"Flunssaa, ei helkkarissa!"

"Kyllä vain, ja se on vienyt häneltä voimat." He puhuivat kuin Rosie olisi lapsi, joka ei osaa puhua itse puolestaan. He palasivat takaisin huoneeseen, ja kun Broderick istuutui tuoliinsa, Rosien käsi oli yhä hänen kädessään. "Käy istumaan polvelleni, tyttöseni", hän kehotti.

"Älä höpsi, isä." Rosie ravisti päätään. Hän hymyili nyt huojentuneemmin mutta ei nauranut.

"Tule nyt vain." Broderick vetäisi Rosien muutta mutkitta syliinsä ja rutistettuaan tätä hetken tokaisi Hannahille: "Tyttöhän on kevyempi kuin höyhen. Sinun on saatava hänet jollain konstilla lihomaan, eukkosem."

"Kuka nyt läski haluaa olla?" Rosie sipaisi hellästi isänsä karheaa poskea. Broderick tarttui tytön käteen ja piteli sitä sen näköisenä kuin olisi puhkeamaisillaan itkuun mutta puuskahti sitten: "Parempi sekin kuin olla pelkkää luuta ja nahkaa." Hän tunnusteli Rosien kylkiä. "Tähän täytyy tulla muutos, ja pian kanssa. Miten kauan aiot olla kotona?"

"Viikon... tai ehkä pari."

"Ole nyt ainakin pari..." Broderickin puhe katkesi Hannahin kipakkaan tiuskaisuun Arthurille: "Et kai ole